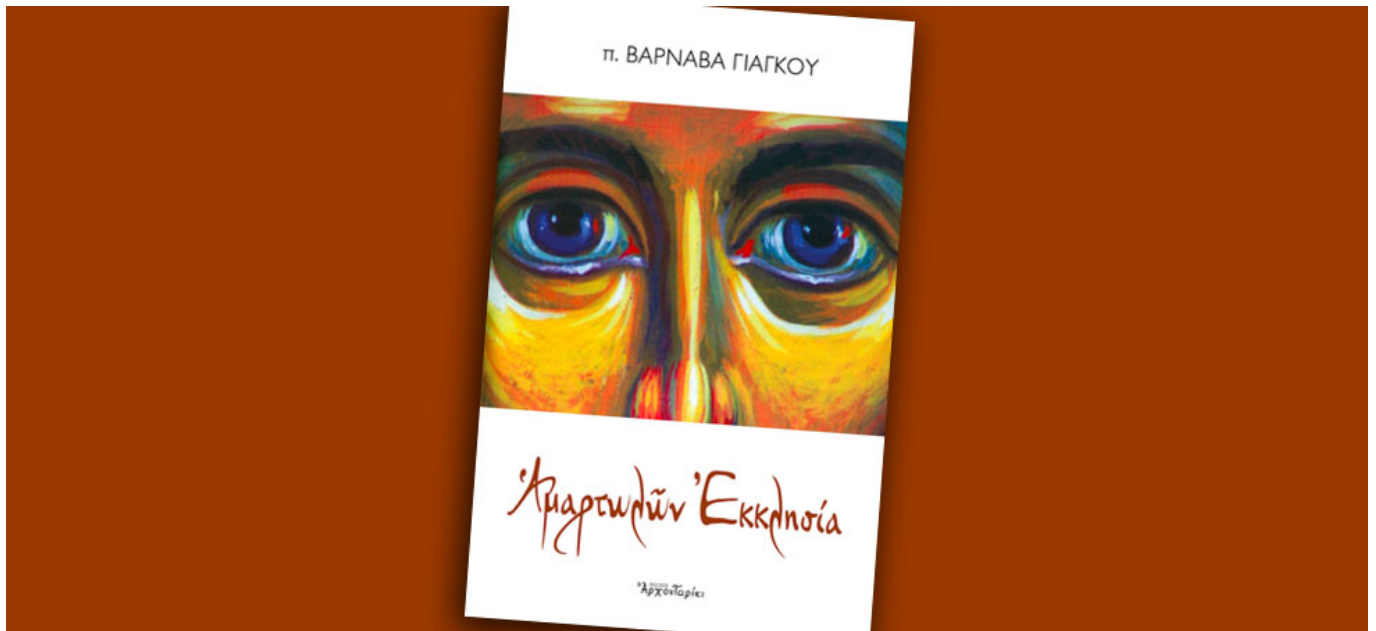

Η Εκκλησία δεν έχει ανάγκη από ηθικούς νόμους... (νέο βιβλίο του π. Βαρνάβα Γιάγκου)

/ [Πεμπτούσια](#)

Το πρόσφατο βιβλίο του π. Βαρνάβα Γιάγκου είναι η καταγραφή ομιλιών και ερμηνειών του συγγραφέως πάνω σε γνωστά ευαγγελικά αναγνώσματα. Όμως, εδώ ο κηρυγματικός λόγος ξεφεύγει από την συνήθη και κουραστική ηθικολογία, τις ιστορικές αναφορές και τις αποτυχημένες, πολλές φορές, απόπειρες ρητορικής αυτοπροβολής, που συναντά ο κουρασμένος σύγχρονος άνθρωπος. Επομένως πρόκειται για μία έκπληξη.

- **π. Βαρνάβα Γιάγκου, Αμαρτωλών Εκκλησία,**
- **Εκδόσεις Αρχονταρίκι**
- **Αθήνα 2015**
- **σελ. 389, διαστάσεις 21×14**
- **ISBN 978-960-9794-18-3**

Στα βασικά, ίσως και το βασικότερο, θέματα του βιβλίου καταγράφεται η αστοχία (αμαρτία) του θρησκευτικού ανθρώπου, ο οποίος ζει οχυρωμένος πίσω «από νόμους, τους θρησκευτικούς» (σ. 95). Αναζητεί ο θρησκευτικός άνθρωπος την αυτοδικαίωση (σ. 96, σ. 355), μακριά από την «ταπείνωση, την υπακοή» (σ. 99).

Αντιθέτως προς την λογική του θρησκευτικού ανθρώπου, ο συγγραφέας τονίζει ότι «η Εκκλησία δεν έχει ανάγκη από ηθικούς νόμους, από καλούς ανθρώπους, από χαρισματικούς ή ευφυείς ανθρώπους. Έχει ανάγκη ... να είναι η ζωή μας μια Σαρακοστή, ένας διαρκής κλαυθμός, μέχρι να λυγίσει ο Θεός στην ταπεινή και άθλια ζωή μας και να φανερώσει το έλεός Του στη ζωή μας» (σ. 346).

Μία άλλη αυτοδικαίωση του θρησκευτικού ανθρώπου, την οποία επισημαίνει και απορρίπτει ο συγγραφέας, αφορά το γεγονός ότι αυτός «βλέπει παντού Αντίχριστο, παντού κακό, παντού αμαρτία» (σ. 151), γεγονός που φανερώνει έλλειψη αγάπης και ανθρωπιάς.

Ένα άλλο, κρίσιμο, γνώρισμα του θρησκευτικού ανθρώπου είναι ότι οχυρώνει την θρησκευτικότητά του σε «εμπειρίες άλλων. Αλλά η Εκκλησία του Χριστού, για να γίνει ζωντανή, πρέπει να είναι θεμελιωμένη σε προσωπικά βιώματα των μελών της εδώ και τώρα» (σ. 30-31).

Ότι «η Εκκλησία δεν είναι δεκανίκι κανενός έθνους, δεν είναι δεκανίκι καμιάς κοινωνικής ομάδας, η Εκκλησία δεν θέλει οπαδούς, δεν θέλει αριθμούς» (σ. 192) θα πρέπει να κατανοήσει, νομίζω, τόσο η θεσμική-διοικούσα Εκκλησία όσο και οι χριστιανοί που εύκολα ιδεολογικοποιούν την Εκκλησία και τον ρόλο της.

Εάν η Εκκλησία έχει μία σωστική αποστολή, αυτό, κατά τον π. Β. Γιάγκου, δεν συμβαίνει διότι «έχει καλούς παπάδες ... καλή παράδοση και ανέπτυξε την βυζαντινή αγιογραφία, την βυζαντινή μουσική και τον βυζαντινό πολιτισμό. Σώζει η Εκκλησία, διότι κεντρικό γεγονός της έχει την Ανάσταση του Χριστού, που δίνει την ελπίδα της προσωπικής μας ανάστασης» (σ. 233).

Είναι ευνόητο ότι επειδή πρόκειται για απομαγνητοφωνημένο προφορικό λόγο, ο αναγνώστης θα συναντήσει στο βιβλίο πολλές επαναλήψεις, οι οποίες πάντως δεν είναι καθόλου κουραστικές. Αντιθέτως η αμεσότητα και η ευθύτητα του συγγραφέως υπερκαλύπτουν τα επαναλαμβανόμενα θέματα και κρατούν αμείωτο το ενδιαφέρον του αναγνωστικού κοινού. Επίσης έχουν αποφευχθεί στο βιβλίο οι κουραστικές παραπομπές σε παλαιότερους και συγχρόνους συγγραφείς. Οι ελάχιστες αναφορές εκ μέρους του συγγραφέως στον Ιωάννη τον Χρυσόστομο, τον αββά Ισαάκ τον Σύρο και τον Ιωάννη της Κλίμακος συνάπτονται αρμονικά με την σκοποθεσία του.

Σε μία γενική αποτίμηση, θα παρατηρήσω ότι το βιβλίο Αμαρτωλών Εκκλησία εκπέμπει έναν λόγο ειλικρινή, αντίθετο προς τις καθιερωμένες κηρυγματικές πρακτικές, και ως εκ τούτου έναν λόγο που μπορεί να αγγίξει τόσο τον θρησκευόμενο που έχει την βεβαιότητα ότι κατέχει την Αλήθεια, όσο και τον μη θρησκευόμενο άνθρωπο που αναζητεί διαρκώς την Αλήθεια.

Περιεχόμενα

Προλεγόμενα

Αμαρτωλών Εκκλησία (Ματθ. θ' 9-13)

Η «καλή» απιστία (Ιωάν. κ' 19-31)

Αυτές που αγάπησαν παράφορα το Χριστό (Μαρκ. ιε' 43 - ιστ' 8)

Αναζητώντας τον χαμένο εαυτό μας (Μάρκ. ιε' 43 - ιστ' 8)

Μετρώντας την πνευματική μας προκοπή (Ιωάν. ε' 1-15)

Αμαρτία και μοναξιά (Ιωάν. ε' 1-15)

Αξίζουμε τον Παράδεισο (Ιωάν. δ' 5-42)

Ο επιεικής Χριστός (Πράξ. κστ' 1, 12-20, Ιωάν. δ' 5-42)

Το ξεπέρασμα της λογικής (Ιωάν. θ' 1-38)

Αυτός που θέλει να πιστέψει (Ιωάν. θ' 1-38)

Πόθος Χριστού

Αισιόδοξη απελπισία (Ματθ. ι' 32-33, 37-38 και ιθ', 27-30)

Ο Χριστός μάς ανοίγει το δρόμο (Ματθ. δ' 18-22)

Δεν σώζεται αυτός που νοιώθει σίγουρος (Ματθ. η' 5-13)

Παρά τις αμαρτίες μας, ελπίζουμε (Ματθ. θ' 27-35)

Προσωπολατρία, προσβολή του Θεού

Στις δυσκολίες σκανδαλιζόμαστε (Ματθ. ιδ' 22-33)

Ο Θεός μας συγχωρεί, μας αγαπά (Ματθ. ιη' 23-35)

Η ανατροπή της ηθικής (Ματθ. ιθ' 16-26)

Όταν ο Θεός αποσύρεται (Ματθ. ιε' 21-28)

Ο δρόμος του πόνου (Λουκ. ζ' 11-17)

«Ζωντανός» ή «πεθαμένος» Χριστιανός; (Λουκ. η' 4-15)

Από τη μοναξιά στην κοινωνία (Λουκ. η' 26-39, Β' Κορινθ. ια' 31-ιβ' 9)

Η Εκκλησία δέχεται τους πάντες (Λουκ. ι' 30-37)

Η ζωή μας να γίνει θεία Λειτουργία (Λουκ. ιβ' 13-21)

Η ευλογία της «πτωχείας» (Λουκ. ιβ' 13-21)

Ανώτερη του νόμου η σωτηρία του ανθρώπου! (Λουκ. ιγ' 10-17)

Η αναζήτηση του Χριστού

(Λουκ. ιδ' 16-24, Ματθ. κβ' 14)

Σχέση ζωής (Λουκ. ιδ' 16-24, Ματθ. κβ' 14)

Η αμαρτία της αυτάρκειας (Λουκ. ιδ' 16-24, Ματθ. κβ' 14)

Η ευλογία της αδυναμίας (Λουκ. ιζ', 12-19)

Ελκύοντας το Θεό (Λουκ. ιστ' 19-31)

Ο κόπος της αγάπης (Λουκ. ιστ' 19-31)

Η δύναμη της προσευχής (Λουκ. ιη' 35-43)

Ταπείνωση και αγάπη (Λουκ. ιη' 10-14)

Ο Θεός της πατρικής αγάπης (Λουκ. ιε' 11-32)

Η αγάπη είναι η ζωή (Ματθ. κε' 31-46)

Να γίνει ο Χριστός ορατός στη ζωή μας

Ο Σταυρός της σωτηρίας μας (Μάρκ. η' 34, θ' 1)

«Πίστη, νηστεία και προσευχή» (Μάρκ. θ' 17-31)

Απόγνωση και σκληροκαρδία (Ιωάν. ιβ' 1-18)

Ο θησαυρός της παρθενίας (Ματθ. α' 1-25)

Η βεβαιότητα της αγάπης (Ματθ. α' 18-25)

Το προνόμιο του σκότους (Ματθ. δ' 12-17)